

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. P.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00
Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-120/LE-LE05-LE24-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení vedeném správním orgánem zkrácen na svých

právech, namítal porušení některých dotčených ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zákona o azylu. Uvedl, že vzhledem k probíhajícímu konfliktu na Ukrajině mu byl v roce 2014 doručen povolávací rozkaz do armády. Podrobil se lékařské prohlídce s výsledkem, že je způsobilý k nástupu do armády. Po vystavení mobilizačního potvrzení, podle kterého by v případě povolání musel nastoupit do armády, se rozhodl začátkem roku 2015 pro opuštění vlasti. V případě návratu se obává nuceného odvodu do armády a uložení trestu za porušení své povinnosti k nástupu.

3. V doplnění žaloby žalobce rozvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Zopakoval, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu obavy z povolání do armády, obdržel již tři povolávací rozkazy, přičemž jeho víra mu nedovoluje zabíjet lidi ve válce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2018, podle kterého trestní stíhání pro nenastoupení do armády může v určitých případech založit relevantní pronásledování, obdobně odkázal na rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015. Dále uvedl, že i zprávy mezinárodních organizací (Human Rights Watch - zpráva World Report 2016; Amnesty International Report 2015/2016) hovoří o vystupňování bojů v Donbasu a tom, že obě strany konfliktu se dopustily nerozlišujících útoků a porušily válečné právo. Rovněž zpráva Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) uvádí, že ukrajinské ozbrojené síly porušují své závazky z mezinárodního humanitárního práva. Žalobce odmítá nastoupit do armády a plnit svou brannou povinnost z důvodu víry a vnitřního přesvědčení, a pokud vojenskou službu nenastoupí, bude čelit hrozbě trestu odnětí svobody a popř. dalších sankcí nebo nátlaku ze strany státu. Uvedl, že přestože ukrajinská ústava zakotvuje možnost odmítnout vojenskou povinnost z důvodu náboženského přesvědčení, v praxi na to často nebyl brán zřetel (odkázal na zprávu United Kingdom ze dne 2. 11. 2016 s uvedením webové adresy). Žalobce rovněž nemá důvěru v právo a stabilitu jeho země. Je přesvědčen, že splňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 i pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval stěžejní důvody, na kterých stojí přezkoumávané rozhodnutí. Zdůraznil, že důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení, které žalobce neunesl (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2015, č. j. 4 Azs 151/2005, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009). Naproti tomu žalovaný shromážděním podkladů o situaci v zemi původu splnil svoji důkazní povinnost, unesl důkazní břemeno. Při užití zpráv a informací postupoval v souladu s přísnými kritérii, která jsou stanovena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, a tyto zprávy jsou v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Naproti tomu žalobce toliko paušálně bez bližší specifikace hodnotí použité zprávy jako nedostatečné. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost svědčící o tom, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu

pronásledování. Obavy žalobce, že bude povolán do armády, spojené s jeho snahou vyhnout se povolávacímu rozkazu do armády, nejsou dle žalovaného samy o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně jako v rozhodnutí zopakoval, že branná povinnost je zcela legitimní státo-občanskou povinností. Ani vyhýbání se nástupu do armády či dezerce nejsou důvodem udělení mezinárodní ochrany. Dále připomněl Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 - O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14. 1. 2015. V tzv. zóně ATO mohou být nasazení v současné době pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Na podporu svého rozhodnutí žalovaný dále odkázal například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Dále odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který ve svém rozsudku č. j. 6 A 508/97 ze dne 16. 7. 1998 konstatoval, že „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

5. Za nedůvodné a obecné označil i žalobní námitky stran neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu uvedl, že v případě žalobce neshledal, že by mu pro případ návratu mohla hrozit vážná újma dle odst. 2 cit. ustanovení. Na základě použitých informačních zdrojů i ze skutečností obecně známých, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce pochází z Ternopilské oblasti na západě Ukrajiny, která je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů (východní Ukrajina, oblast Doněcká a Luhanská) a není tímto konfliktem zasažena. Žalovaný uzavřel, že se zabýval všemi skutečnostmi, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, přičemž v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
7. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 13. 9. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“), v níž a následném pohovoru uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, řecko-katolického vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý, má dva nezletilé syny. Žil na západní Ukrajině ve městě Ternopil. Z vlasti odjel v lednu 2015 do Polska (měl půlroční polské vízum) a dne 1. 2. 2016 přijel nelegálně do ČR. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že obdržel již tři povolávací rozkazy a má jít do války. Jeho víra mu nedovoluje zabíjet lidi. Dále uvedl, že jeho syn šel studovat střední školu obor farmacie, na Ukrajině si však nemůže vydělat tolik peněz, aby synova studia

mohl zaplatit. V průběhu pohovoru přiznal, že uváděl jinou totožnost i státní příslušnost. V Polsku mu ukradli pas a klient, pro kterého pracoval, mu zařídil falešné rumunské doklady. Z vlasti odjel proto, že mu hrozilo nasazení do války a proto, že potřeboval vydělat peníze na synovo studium. Jiné důvody neměl. Chtěl by v ČR pobývat legálně a přivést si sem svoji rodinu. Na Ukrajině vykonal 1,5 roku vojenské služby v letech 1994 až 1996. Uvedl, že nyní dostal povolávací rozkaz, absolvoval lékařskou prohlídku a řekli mu, že ho povolají, až bude třeba. Když pobýval v Polsku, obdržel dvě zásilky, ale neví, co bylo jejich obsahem. Řekla mu o tom manželka, sám nic nepřevzal. Nemá povědomí o tom, že by na Ukrajině bylo možné z náboženských důvodů vykonat civilní službu namísto vojenské. Uvedl, že o všem rozhodují peníze, kdo je má, nemusí jít bojovat a může se vykoupit.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2016, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, ze zprávy organizace Freedom House-Svoboda ve světě – Ukrajina z 27. 1. 2016, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, z výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016- Ukrajina ze dne 27. 1. 2016 a informací MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce nevyužil, rovněž nenavrhл doplnění podkladů.
9. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
10. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
11. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

13. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.
14. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že má nárok na udělení azylu na základě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se obává povolání do armády, což se neslučuje s jeho náboženským přesvědčením. Dalším důvodem odchodu z vlasti a podané žádosti byly důvody ekonomické, neboť žalobce potřeboval vydělat peníze na studium svého syna. Existenci jiných důvodů, pro které by udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona přicházelo v úvahu, žalobce nenamítal.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 3 až 4) vyplývá, že žalovaný se řádně zabýval obavami žalobce z povolání do ukrajinské armády v souvislosti s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině. K uvedené obavě krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, v němž se uvádí: „Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“ nebo na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, kde je uvedeno: „Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce v průběhu správního řízení sice uvedl, že jeho víra mu zakazuje zabíjet, k výzvě žalovaného, aby se k této otázce blíže vyjádřil, uvedl: „No desatero božích přikázání to přeci zakazuje.“ Aniž by soud jakkoli uvedené zlehčoval, domnívá se, že se nejedná o reálně projevené náboženství ve smyslu výše citované judikatury. Jak totiž plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2006, č. j. 4 Azs 16/2006-55, „žadatel o azyl musí o svém náboženském cítění, které mu brání ve výkonu vojenské služby, nejprve prokazatelně informovat místní orgány, případně požádat o možnost vykonat náhradní vojenskou službu. Skutečnost, že o této možnosti žadatel nevěděl, nelze přičítat na vrub státním orgánům.“ Obdobná situace nastala i v posuzovaném případě, neboť žalobce tvrzený náboženský důvod pro odmítnutí povolání do armády příslušným ukrajinským státním orgánům nesdělil a o možnosti vykonání náhradní vojenské služby se nezajímal, resp. o ní nevěděl. K tomu lze dále poukázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. července 1994, č. j. 6 A 502/1994-39, podle něhož „povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popř. i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě bez přistoupení dalších skutečností není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro politické přesvědčení ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.“ Žalovaný se rovněž zabýval žalobcem uvedenou obavou z uvěznění z důvodu nenastoupení vojenské služby. Z podkladů založených ve správním spise plyne, že povolávací rozkazy lze na Ukrajině

doručovat pouze do vlastních rukou, nikoliv do rukou rodinných příslušníků či obecně na adresu posledního hlášeného pobytu. Pokud tedy dotýčný takové dokumenty vlastnoručně nepřevzme, nejsou považovány za doručené, a neplyne z nich povinnost nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. Žalobce sice uvedl, že v jenom případě již povolávací rozkaz obdržel, dostavil se na vojenskou správu a podrobil se lékařské prohlídce. Současně však uvedl, že byl propuštěn domů s tím, že bude povolán v případě potřeby. Obsah dalších dvou písemností není žalobci znám, osobně si je nepřevzal, neboť již byl v Polsku, informaci měl od manželky. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že v případě žalobce se dosud jednalo o předvolání k registraci a provedení zdravotní prohlídky, nikoli o vlastní povolávací rozkaz ke konkrétní jednotce a konkrétním dnem nástupu. To ostatně žalobce ani netvrdil. Na tomto místě krajský soud odkazuje na výše uvedené o možnosti sdělit příslušným státním orgánům náboženský důvod odmítnutí výkonu vojenské služby a případně požádat o službu náhradní.

16. Nelze přehlédnout, že žalobce pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu, o mezinárodní ochranu požádal až po více než půlročním pobytu zde. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Žalobce za jeden z důvodů odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl důvody ekonomické, tj. snahu vydělat si v zahraničí finanční prostředky na studium svého syna. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního plyne, že ekonomické důvody ani legalizace pobytu nemohou být považovány za azylově relevantní důvody (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.
17. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu), v žalobě však nic konkrétního nenamítal. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
18. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
20. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
21. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
22. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když poukázal na fakt, že žalobce je osoba, proti které nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jako vážnou újmu nelze shledat ani nutnost případně vykonat vojenskou službu ve vlasti, neboť ji nelze považovat za nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ale je vnímána jako jedna ze základních státo-občanských povinností. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 103518/2016-LTPT ze dne 3. 6. 2016 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.
23. Pokud jde o žalobcem v žalobě namítaný důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný na základě obstaraných informací konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze

vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017). Žalobce pochází z Ternopilské oblasti na západě Ukrajiny, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či doplňkové ochrany) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Dle názoru krajského soudu nebylo v žalobcově případě prokázáno naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

24. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29).
25. Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. října 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně